

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 287/2015-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. septembra 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészáros (sudca spravodajca) prerokoval prijatú sťažnosť [REDAKČIA] [REDAKČIA] [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], právne zastúpeného advokátom [REDAKČIA] [REDAKČIA], [REDAKČIA], Advokátska kancelária [REDAKČIA], [REDAKČIA], pre namietané porušenie čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Nitre č. k. 25 Co 224/2013-64 z 30. októbra 2013 a takto

r o z h o d o l :

1. Krajský súd v Nitre uznesením č. k. 25 Co 224/2013-64 z 30. októbra 2013 p o r u š i l základné práva [REDAKČIA], vlastníť majetok a na súdnu ochranu podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj jeho právo na majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Uznesenie Krajského súdu v Nitre č. k. 25 Co 224/2013-64 z 30. októbra 2013 z r u š u j e a vec v r a c i a na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) č. k. II. ÚS 287/2015-10 z 30. apríla 2015 bola prijatá na ďalšie konanie sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 25 Co 224/2013-64 z 30. októbra 2013.

2. Podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prerokoval ústavný súd túto vec na neverejnom zasadnutí, keďže sťažovateľ v podaní z 20. júla 2015 a krajský súd vo vyjadrení z 29. júna 2015 vyslovili súhlas, aby sa upustilo od ústneho pojednávania. Ústavný súd vychádzal pritom z listinných dôkazov a vyjadrení nachádzajúcich sa v jeho spise.

3. Zo sťažnosti vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) č. k. 15 C 122/2013-46 z 30. apríla 2013 bola zamietnutá žaloba [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobkyňa“) proti sťažovateľovi ako žalovanému o povolenie zaplatiť dlh v splátkach s tým, že náhrada trov konania nebola sťažovateľovi priznaná. Výrok o trovách okresný súd odôvodnil tým, že na strane žalobkyne sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, a to v súvislosti s jej sociálnym statusom, a preto náhradu trov nepriznal s poukazom na ustanovenie § 150 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku.

Na základe odvolania sťažovateľa uznesením krajského súdu č. k. 25 Co 224/2013-64 z 30. októbra 2013 bolo uznesenie okresného súdu v napadnutej časti náhrady trov konania

potvrdené ako vecne správne, i keď z iných právnych dôvodov. Krajský súd konštatoval, že okresný súd vec nesprávne právne posúdil, keď bol toho názoru, že v skutočnosti neboli dané dôvody hodné osobitného zreteľa umožňujúce nepriznanie náhrady trov konania sťažovateľovi, nešlo totiž o dôvody osobitne výnimočné. Dôvodom potvrdenia napadnutého výroku bola skutočnosť, že sťažovateľovi márne uplynula trojdňová lehota na vyčíslenie trov konania podľa § 151 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, keďže sťažovateľ trovy vyčísliť až v podanom odvolaní.

Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 354/2014 zo 14. januára 2015 bolo odmietnuté dovolanie sťažovateľa podané proti uzneseniu krajského súdu. Prípustnosť dovolania odvodzoval sťažovateľ z ustanovenia § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku.

Podľa názoru sťažovateľa právny názor krajského súdu vychádza z nesprávnej interpretácie ustanovenia § 151 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku. Vyplýva z neho, že povinnosť vyčísliť trovy konania v trojdňovej lehote od vyhlásenia rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, má len ten účastník, ktorému bola náhrada trov konania prisúdená. Najvyšší súd už v rozhodnutí uverejnenom pod sp. zn. R 21/2014 vyslovil, že pokiaľ súd účastníkovi konania neprizná náhradu trov prvostupňového konania, nemá právny význam, aby tento trovy konania vyčísľoval. Ak i napriek tomu tieto trovy vyčísliť do vyhlásenia rozhodnutia odvolacieho súdu, odvolací súd mu nemôže nepriznať náhradu trov prvostupňového konania s odôvodnením, že nedodrжал trojdňovú lehodu v zmysle § 151 ods. 1 druhej vety Občianskeho súdneho poriadku.

Ďalej je sťažovateľ toho názoru, že najvyšší súd pochybil, keď dospel k záveru, že nevyšli najavo žiadne vady v zmysle § 237 Občianskeho súdneho poriadku. Podľa názoru sťažovateľa účinky interpretácie a aplikácie zákonov zo strany najvyššieho súdu nie sú zlučiteľné s ústavou, pretože sú z ústavného hľadiska neudržateľné. Krajský súd rozhodol na podklade odlišných dôvodov než okresný súd. Preto sťažovateľ v dovolaní po prvýkrát namietal závery, ku ktorým sa predtým nemohol vyjadriť, pretože takáto argumentácia nebola predmetom konaní vedených okresným súdom a krajským súdom. Je to tým viac, že krajský súd rozhodol bez nariadenia pojednávania, čím sa sťažovateľovi podľa jeho presvedčenia odňala možnosť konať pred súdom.

3.1 Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (...) na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy SR a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd boli uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.01.2015, sp. zn. 3Cdo 354/2014, a uznesením Krajského súdu v Nitre zo dňa 30.10.2013, sp. zn. 25Co/224/2013 porušené.

2. Ústavný súd zrušuje uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.01.2015, sp. zn. 3Cdo 354/2014.

3. Ústavný súd zrušuje uznesenie Krajského súdu v Nitre zo dňa 30.10.2013, sp. zn. 25Co/224/2013 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

4. Najvyšší súd SR je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania vo výške 355,72 Eur na účet ich právneho zástupcu Advokátska kancelária [REDAKOVANÉ], do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

4. Z vyjadrenia predsedu krajského súdu sp. zn. Spr 708/15 z 29. júna 2015 doručeného ústavnému súdu faxom 3. júla 2015 a poštou 9. júla 2015 vyplýva, že postupom krajského súdu neboli porušené základné práva sťažovateľa v ním označenom rozsahu. Povinnosť krajského súdu nariadiť pojednávanie je daná len v prípadoch vyplývajúcich z ustanovenia § 214 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, pričom v ostatných prípadoch možno rozhodnúť aj bez nariadenia odvolacieho pojednávania. Za situácie, keď predmetom odvolacieho konania bol len výrok rozsudku o trovách konania, nebolo potrebné nariadiť pojednávanie. Postup krajského súdu nebol v rozpore ani s ustanovením § 213 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, keďže tento neprichádza do úvahy pri rozhodovaní o trovách konania (R 134/2014). K otázke dôvodnosti aplikácie ustanovenia § 151 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku pri rozhodovaní o náhrade trov konania, na ktorej založil svoje potvrdzujúce rozhodnutie krajský súd, sa už vyslovil najvyšší súd vo svojom rozhodnutí. I napriek tomu v tomto smere treba poukázať na dôvody napadnutého uznesenia

krajského súdu s tým, že každý účastník konania požadujúci náhradu trov konania aj pre prípadné priznanie trov konania v rámci odvolacieho konania je povinný nielen podať návrh na priznanie trov konania, ale tieto i vyčísliť najneskôr do 3 pracovných dní od vyhlásenia rozhodnutia. Takýto výklad by zodpovedal zmyslu a účelu ustanovenia § 151 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, ako i rovnosti účastníkov v konaní. Vzhľadom na uvedené je sťažnosť neopodstatnená.

5. Z repliky právneho zástupcu sťažovateľa z 20. júla 2015 doručenej ústavnému súdu 23. júla 2015 vyplýva, že sťažovateľ sa nestotožňuje s názorom krajského súdu. Poukazuje na to, že najvyšší súd v dovolacom konaní konštatoval nesprávnu interpretáciu § 151 Občianskeho súdneho poriadku zo strany krajského súdu. Upresňuje tiež sumu požadovanej náhrady trov konania na 533,58 €.

6. Ústavný súd doručil sťažnosť, uznesenie č. k. II. ÚS 287/2015-10 z 30. apríla 2015, vyjadrenie predsedu krajského súdu a repliku právneho zástupcu sťažovateľa aj žalobkyni, aby sa aj ona mohla vo veci samej vyjadriť, keďže by mohla byť dotknutá na svojich právach rozhodnutím ústavného súdu. Žalobkyňa však právo vyjadriť sa nevyužila.

II.

7. Z uznesenia krajského súdu č. k. 25 Co 224/2013-64 z 30. októbra 2013 vyplýva, že ním bol potvrdený rozsudok okresného súdu č. k. 15 C 122/2013-46 z 30. apríla 2013 v napadnutej časti týkajúcej sa nepriznania náhrady trov konania sťažovateľovi. Podľa názoru krajského súdu dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 150 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, ktoré zistil okresný súd, nemajú intenzitu dôvodov hodných osobitného zreteľa, pretože s ohľadom na okolnosti prípadu a charakter konania ich nemožno považovať za osobitne výnimočné. Navyše okresný súd založil existenciu týchto dôvodov len na všeobecných konštatovaniach bez bližšej konkretizácie skutkových okolností prípadu. Podľa § 151 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa

prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia. Z tohto ustanovenia je zrejmé, že sťažovateľ takto nepostupoval, pretože jeho právny zástupca si náhradu trov uplatnil v konečnom návrhu na pojednávaní konanom 30. apríla 2013 s tým, že náhradu trov konania vyčísli v lehote troch dní. Na tomto pojednávaní došlo aj k vyhláseniu rozsudku, od tohto dňa potom začala sťažovateľovi plynúť trojdňová lehota na vyčíslenie trov konania. Sťažovateľ ich však vyčísli až v písomnom odvolaní doručenom okresnému súdu 21. mája 2013, teda oneskorene.

8. Z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 354/2014 zo 14. januára 2015, ktoré bolo právnomu zástupcovi sťažovateľa doručené 27. februára 2015, vyplýva, že ním bolo odmietnuté dovolanie sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 25 Co 224/2013 z 30. októbra 2013. Podľa názoru sťažovateľa mu bola odňatá možnosť konať pred súdom jednak tým, že krajský súd nepostupoval podľa § 214 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej nebol zachovaný postup predpokladaný v ustanovení § 213 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, tiež mu nebola priznaná náhrada trov konania, i keď na to boli splnené procesné predpoklady, a napokon rozhodnutie krajského súdu je pre nedostatočné odôvodnenie nepreskúmateľné. Podľa názoru najvyššieho súdu povinnosť odvolacieho súdu nariadiť pojednávanie je daná len v prípadoch vyplývajúcich z ustanovenia § 214 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. V ostatných prípadoch možno rozhodnúť aj bez nariadenia odvolacieho pojednávania. V danom prípade bol odvolaním napadnutý výrok rozsudku okresného súdu o trovách konania (teda nie vo veci samej), preto na prerokovanie odvolania nebolo potrebné nariadiť pojednávanie. Okresný súd pri rozhodovaní o trovách aplikoval § 150 Občianskeho súdneho poriadku. Na rozdiel od neho krajský súd založil svoje rozhodnutie o trovách prvostupňového konania na aplikácii § 151 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Podľa sťažovateľa tento postup krajského súdu bol v rozpore s ustanovením § 213 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Najvyšší súd už v inom prípade dospel k záveru, že ak odvolací súd nevyzval účastníka konania v zmysle § 213 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, aby sa vyjadril k možnému použitiu toho ustanovenia právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je

podľa názoru odvolacieho súdu pre posúdenie veci rozhodujúce, odňal účastníkovi konania možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (pozri R 33/2011). V inej právnej veci ale najvyšší súd spresnil, že postup odvolacieho súdu podľa § 213 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku neprichádza do úvahy pri rozhodovaní o trovách konania (pozri R 134/2014). V danom prípade preto krajský súd, rozhodujúci o odvolaní sťažovateľa proti výroku o trovách konania, nebol povinný postupovať podľa § 213 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Jeho postupom preto v tomto smere nedošlo k odňatiu možnosti sťažovateľa konať pred súdom. Pokiaľ sťažovateľ namieta, že mu nevznikla povinnosť vyčíslieť trovy konania, keďže mu nebola prisúdená náhrada trov konania, treba uviesť, že z ustanovenia § 151 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku vyplýva, že povinnosť vyčíslieť trovy v trojdňovej lehote má len účastník, ktorému bola náhrada trov prisúdená. Opačný výklad krajského súdu je nesprávnym právnym posúdením otázky. Nesprávne právne posúdenie ale samo osebe prípustnosť dovolania nezakladá, keďže nejde o vadu konania uvedenú v § 237 Občianskeho súdneho poriadku. Napokon neobstojí ani námietka nepreskúmateľnosti uznesenia krajského súdu. Túto považuje judikatúra najvyššieho súdu za tzv. inú vadu konania [§ 241 ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku], teda nie za vadu konania v zmysle § 237 Občianskeho súdneho poriadku. Preto i keby uznesenie krajského súdu bolo prípadne naozaj nepreskúmateľné, nemohlo by to založiť prípustnosť dovolania.

III.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

Podľa čl. 1 prvej vety dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok.

Podľa § 151 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník,

ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Podľa § 151 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku ak účastník v lehote podľa odseku 1 trovy nevyčíslil, súd mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia; ak takému účastníkovi okrem trov právneho zastúpenia iné trovy zo spisu nevyplývajú, súd mu náhradu trov konania neprizná a v takom prípade súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

10. Sťažovateľ je presvedčený, že vzhľadom na úspech, ktorý v konaní dosiahol, žalobkyňa mala byť zaviazaná na náhradu trov konania. Inými slovami, podľa názoru sťažovateľa krajský súd vyložil ustanovenie § 151 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku arbitrárne.

11. Krajský súd trvá na tom, že rozhodol správne a jeho interpretácia príslušného ustanovenia je akceptovateľná.

12. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných

ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Ústavný súd ďalej vo všeobecnosti zdôrazňuje, že rozhodovanie o trovách konania je integrálnou súčasťou občianskeho súdneho konania. Otázka náhrady trov konania dosahuje ústavnoprávnu dimenziu len vtedy, pokiaľ by išlo o svojvôľu, prepíaty formalizmus či celkom nedostatočné odôvodnenie výroku o trovách (II. ÚS 478/2014, II. ÚS 735/2014).

13. Podľa názoru ústavného súdu výklad ustanovenia § 151 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, ktorý si osvojil krajský súd, treba považovať za arbitrárny (svojvoľný), pretože z druhej vety citovaného ustanovenia je nepochybné, že povinnosť vyčísliť trovy konania najneskôr do 3 pracovných dní od vyhlásenia rozhodnutia má iba ten účastník konania, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania. Pri výklade zastávanom krajským súdom by uvedené ustanovenie muselo byť formulované v tom zmysle, že povinnosť vyčísliť trovy konania má ten účastník, ktorý ich náhradu požaduje, teda bez zreteľa na to, či mu boli trovy aj prisúdené.

Treba tiež dodať, že rovnako vykladá uvedené ustanovenie aj najvyšší súd, ako to vyplýva z odôvodnenia jeho uznesenia sp. zn. 3 Cdo 354/2014 zo 14. januára 2015, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľa z procesných dôvodov.

Vzhľadom na dosiaľ uvedené preto ústavný súd konštatuje, že v okolnostiach danej veci došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa vlastníť majetok a na súdnu ochranu podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie a na majetok podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu (bod 1 výroku nálezu).

14. Podľa § 56 ods. 2 prvej vety zákona o ústavnom súde ak sa základné právo alebo sloboda porušili rozhodnutím alebo opatrením ústavný súd také rozhodnutie alebo opatrenie zruší.

Podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, môže vrátiť vec na ďalšie konanie.

Vychádzajúc z citovaných ustanovení, ústavný súd zrušil uznesenie krajského súdu č. k. 25 Co 224/2013-64 z 30. októbra 2013 a vec vrátil na ďalšie konanie (bod 2 výroku nálezu).

Krajský súd bude v ďalšom konaní viazaný vysloveným právnym názorom ústavného súdu.

15. Sťažovateľ požadoval priznať náhradu trov konania, a to trov právneho zastúpenia advokátom v celkovej výške 533,58 €.

Ústavný súd nemohol priznať sťažovateľovi náhradu trov konania napriek tomu, že bol v konaní nepochybne úspešný. Je to tak preto, že sťažovateľ náhradu trov výslovne požadoval od najvyššieho súdu, hoci sťažnosť v časti smerujúcej proti postupu najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 354/2014 a jeho uznesením zo 14. januára 2015 bola ešte v rámci predbežného prerokovania sťažnosti odmietnutá pre zjavnú neopodstatnenosť. Preto vôbec neprichádzalo do úvahy zaviazanť na náhradu trov najvyšší súd.

16. Zo všetkých uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. septembra 2015